

Arafa

– Hazal Karadağ · 20 Ekim 2013

-Şimdi bütün isyanlar yardım ve yataklık ediyor mürekkebime...

Yargılanıyor acemi bahaneler yaşamak gerekçeli.

Kendi ben'imde cümleler sınırlıyorken dili lâl lehçelerim,

Kapılar duvar, duvarlar soğuk, yaşamak hakkını savunmak şimdilerde ezik bir eylem.

Ve şairlerin diliyle çizdiği ölüm oruçlarına kayıtsızken şark susuzluğum, ömrün ö-tekil(l)eri olduğunu incinerek öğrendim.

Dilimde felç bir çılgılla, boşluklarını dolduruyorum hayatın, ne var ne yoksa.

Susmayı yeğlemeyen her söz dil ucunda asiyken, içimde büyüyen koca kalabalığa, imgeler pasifliyorum-

Yine gökyüzü, gri saçlarının gölgesini vuruyor yüzüme. Soğuk b/akıyor duyularıma yorgun baharlar.

Sönmüş bir yangının küllerinde çoğalıyorken yüreğimin dövmesi hüzün, dilimde pusulanıyor sözcükler.

Rüzgâr, neş'esi, sevinci güvercin gibi yüreğime inen, geçmiş esintilerden, çocukluğumun saçları savruk dizleri yara hallerini bilincime taşıyor.

Leylak kokulu yorganımı özledim. Kuş tüyü yastığının, o ince çiçek nakışına gömdüğüm hayallerimle

üzleşirken, bayram sevinçlerimin o taze elbise kokularını, bir de, okul zamanı defter, kitap, kurşun

kalem heyecanlarımı. Yumru gibi dizilirken boğazıma çocuksu sevinçlerim, bir soğuk döşekte teri altında kederle uyanıyorum. Ne mi arıyorum bu yokuşlarda?

Üşüyorken umutlar dağ başı yalnızlıkta ve bir oylum sızıysa ölüm, yüreğimin içrelerinde, korkulu

ısıkların kıblesinde kendi sesimin gaibiyim. Neyi arar insan, ölüm yüreğimizde soğuk demirse?

Ah Araf!... Hep hayale borçlandık. Haksız mağlubiyetler ertesinde deftere yazdık haksızlığı.

Kaldırmazken güneş perçemlerini yaşamak adına, çıplaklığa önemser değerler kattık.

Acı verince geçmişten mutlu anlar, daralır yüzünde gülüşlerin, kısılr nefesin, ardı arkası kesilmez

endişelerinin. Biliyorum Araf biliyorum. Mecbur değiliz yaşamaya, sıska umutların peşinden koşarken

örtülü zamana. Yeşilinden kurşunlanırken baharlar, anne yüreğimle siliyorum bulutların nemini. Dili yeri

öpen kabirlerin başucunda, bin yıldır ağlamaklı gözlerim. Şimdi, bir uzun zılgıtın, ağıtlı sedası ayarlı,

yüreğimin karanlık odalarında. Fırat'tan türküler kefenleyip, Dicle de yıkasam efkârı, yine de arınamam

bir Hintli'nin Ganj tasavvurunda.

Ah Araf!

Ah, zehir zar/afet bir sözcük. Dudaklarımdan, zifir karası dökülürken, o hüznümün buz goncası hicranım,

güz yorganı çeker düşlerimin üstüne. Eyvah ise, kadim dost, dilim döndüğünce.

Bütün seslerin ötesinde, bütün gözlerin önündeyim. Güleç yüzünü yitirdim sabahların. Akşamların korkusuyla talan, yaşamak saydıklarım.

Sahi Araf, güneş geceye zuhur eder mi?

Yıldızlar dökülür mü düşlerin üzerine?

Ya da yalın ayak koşar mı direnç umudun bir bakış ötesine?

Battıkça sorulara, sorgular içinde hışırtılar duyuyorum ağlamaklı. Göğsümde paramparça başlangıçlarla medet umuyorum virgüllerden her defasında.

Seslensem g/ördüğüm her silik noktaya, kendi sesimde yoruluyor, eriyip gidiyorum beyhude zamanın üç noktasında.

Aykırı cümleler dizginliyorum Araf. Her bitişe susarken acı soluğum, avuçlarıma yaşamakla karışık umutsuz dualar sığdırıyorum. Yanılığımın yanılısamalarında, vaz geçip yanıtlar aramaktan, koşar adım kendime dönüyorum.

Vuslat, edebi bir yalan Araf.

Başka bir söz, evet başka bir söz tezahür edip örter elbet, bu yanlış mefhumun üzerini.

Ökse kuşlar misali ağırım Araf. Derin bir uğultu gökyüzü gözlerimde. Kanatsız yağmurların ülkesinde akıl almaz hasrete yelkensisiz varışlar ediniyorum.

Nehirler büyüyor Araf.

Nehirler büyüyor gamzelerimde türküsüz, azıksız, sağır, toprakla can olan kadar katı. Bir o kadar duygulu. Topuklarımla seslerinde kırılıyor bilincim. Adımlarımla yankısında buluyorum izini çakıllı yollarımla.

Söylesene Araf, yüzüme çöreklenen bu tebessümler benim değilse kimin sevinci?

Ya da hangi acının sebepsiz tecellisi?

Dalgınım Araf!

Bu aralar dalgın ve yılgın bakıyorum sır tutan aynalara. Kalabalıklar yüreğime yalnızlıklar yanılığlar sürmeledikçe sökülüyor yüreğimden derin ah' lar. Kendi gölgeme basıyorum her defasında.

Ah Araf! diner mi bu yaşamak korkusu?

Geçer mi bu inanma kâbusu?

Kuşku daha kaç gerçeği zedeler?

Kaç düş kavga eder, süveyda hayaliyle?

Daha kaç güvercin kanatlarını güneşe hibe eder?

İntiharlar düğümlüyorum Araf! İntiharlar, biteviye yaşamaklar adına.

Öyle ya, içimden bir kulaç boyu taşarken içim, içinden mağrur göçüyor içim,

"Bu dünyadan ben geçtim"

Artık masum değilim.

Andolsun ki Araf,

Şaşkınlığımı avuç avuç şükürle süreceğim yüzüme...

Hazal Karadağ